

opusdei.org

Meditacions: Dimecres de la tercera setmana de Pasqua

Reflexió per meditar dimecres de la tercera setmana de Pasqua. Els temes proposats són: podem anar a Jesús al llarg del dia; el projecte de Déu amb nosaltres; demanar al Senyor fer la seva voluntat.

07/05/2025

ÉS DISSABTE i Jesús predica a la sinagoga de Cafarnaüm. Desperta l'interès dels presents quan diu que l'obra de Déu és una qüestió de fe. L'expectativa creix quan, com a signe per ratificar les seves paraules, els ofereix el pa del cel. I el diàleg arriba al punt màxim en afirmar: «Jo soc el pa que dona la vida: els qui venen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set» (*Jn 6, 34*). Afegeix una promesa, unida a una exigència: «Tot allò que el Pare em dona vindrà a mi, i jo no trauré pas fora ningú que vingui a mi» (*Jn 6, 37*).

El Pare ens dona el Fill perquè rebem l'adopció filial. Però el nostre anar a Jesús és lliure, ningú se li acosta per obligació. «Anar a Jesús: pot semblar una exhortació espiritual òbvia i genèrica. Però provem de fer-la concreta, fent-nos preguntes com aquestes: Avui, a la feina que he tingut entre mans a l'oficina, ¿m'he acostat al Senyor? ¿Ho he convertit

en ocasió de diàleg amb ell? I amb les persones que he trobat, ¿he acudit a Jesús, les he portat a ell a la pregària? ¿O he fet tot més aviat tancant-me en els meus pensaments, alegrant-me només del que em sortia bé i lamentant-me del que em sortia malament? En definitiva, ¿visc anant al Senyor o dono voltes sobre mi mateix? ¿Quina és la direcció del meu camí? ¿Busco només causar bona impressió, conservar el meu lloc, el meu temps, el meu espai, o vaig al Senyor?»^[1].

«Jo no trauré pas fora ningú que vingui a mi» (Jn 6, 37). Nosaltres hem vingut per estar amb Jesús, volem acceptar lliurement a cada moment la invitació del Pare. I li agraïm aquesta seguretat que no ens farà fora, que sempre estarà al nostre costat, de la nostra part. El Senyor ens impulsa a començar i a recomençar tantes vegades com calgui.

«NO HE BAIXAT del cel per fer la meva voluntat, sinó la del qui m'ha enviat» (Jn 6, 38). El sender que va recórrer Jesús va ser el de fer seva la voluntat del Pare. Aquest és el model per portar una vida feliç. Perquè Déu és qui desitja, amb més força que ningú, la nostra felicitat eterna i terrenal. Sintonitzar amb aquest projecte és la manera més segura d'edificar aquesta felicitat. Estimar la voluntat de Déu no és sotmetre's a unes regles arbitràries, sinó confiar en el seu desig immens de compartir amb nosaltres la seva felicitat.

I val la pena confiar en aquest pla de Déu també en els moments difícils; també aquí el nostre model continua sent Crist. «No és fàcil complir la voluntat de Déu! No va ser fàcil per a Jesús que, en això, va ser temptat al desert i també a l'Hort de les Oliveres on, amb agonia al cor, va acceptar el

suplicí que li esperava. No va ser fàcil per a alguns deixebles, que el van abandonar per no entendre què era fer la voluntat del Pare (cf. *Jn* 4, 34). No ho és per a nosaltres, des que cada dia tenim a la safata tantes opcions»^[2].

En els moments de patiment podem recordar que Jesús va patir profundament a l'Hort de les Oliveres, amb el seu cor d'home. La temptació del deixeble que vol agradar en tot a Déu pot consistir a lluitar sense el cor. Mentre ens sembla tenir clar en el pensament allò que hauríem de realitzar, fins i tot amb una certesa molt gran, en canvi al cor pot ser que no existeixi la mateixa determinació, ni els afectes ens convidin cap a aquest camí. Per això, necessitem buscar la voluntat de Déu també amb el cor. Sant Josepmaria repetia aquestes paraules, sabent que ningú vol la nostra felicitat tant com el nostre

creador: «Vull el que vulguis, vull perquè vols, vull com vulguis, vull quan vulguis...»^[3].

«QUÈ FAIG per fer la voluntat de Déu? Primer demanar la gràcia de voler-la fer. ¿Demano que el Senyor em faci venir ganes de fer la seva voluntat? ¿O busco excuses perquè em fa por la voluntat de Déu? I podem fer també una altra cosa: pregar per conèixer la voluntat de Déu per a mi i per a la meva vida, per saber quina decisió he de prendre ara, com gestionar les meves coses, etc.»^[4]. Això és també el que procurava fer sant Josepmaria: «en comprovar que Jesús esperava quelcom de mi —quelcom que jo no sabia què era!—, vaig fer les meves jaculatòries. Senyor, què voleu? què em demaneu? Pressentia que em cercava per alguna cosa nova i el

Rabboni, ut videam —Mestre, que hi vegi— em mogué a suplicar Crist, en una contínua oració: Senyor, això que Vós voleu, que es faci»^[5].

Aquesta manera de fer dels sants ens introdueix a la seva familiaritat amb Déu, en aquella sintonia de desitjos que és el camí de la felicitat. Per això, podem demanar que el Senyor ens concedeixi la gràcia, a tots, perquè un dia pugui dir de nosaltres el que va dir d'aquell grup, d'aquella gent que el seguia i que estaven asseguts al seu voltant (...): “Aquests són la meva mare i els meus germans. El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare” (Mc 3, 35). Fer la voluntat de Déu ens fa ser part de la família de Jesús, ens fa mare, pare, germana, germà»^[6]. Jesús vol fer-nos partícips dels seus projectes de salvació i d'amor; espera la nostra resposta lliure, creativa, i ens dona la

gràcia per fer-ho. “La fidelitat al llarg del temps és el nom de l'amor”^[7].

Maria va respondre que sí a Déu no només en l'anunciació de l'àngel, sinó al llarg de tota la seva vida, fins i tot en els moments dolorosos de la passió del seu fill. Demanem-li a ella tenir un cor sensible, que aspira a la vida gran i feliç a la que Déu vol associar-nos.

[1] Francesc, Homilia, 4-XI-2019.

[2] Francesc, Homilia, 28-I-2015.

[3] Sant Josepmaria, Oració manuscrita, IV-1934.

[4] Francesc, Homilia, 28-I-2015.

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 197.

[6] Francesc, Homilia, 28-I-2015.

[7] Benet XVI, Discurs, 12-V-2010.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/meditacions-dimecres-de-la-tercera-setmana-de-pasqua/> (08/04/2025)